

ЧЕДОМИР ЈАНИЧИЋ

СИМОН И ПОЛА

1.

Улазећи однекуд у своју породичну кућу, Симон уочи витке, железне маказе у довратку, забодене готово до половине једним својим краком. Други је круто и злокобно висио као лорњон тајанственог посетиоца који га је, ко зна у каквој журби, заборавио на тако чудном месту.

2.

Симон, у својој иначе тромој уобразиљи, ову необичну појаву сместа повеза са нечим судбинским, нечим од чега би многа његова животна питања могла да се реше само ако пажљиво и без оне узбуђене брзоплетости, којој је понекад био склон као и сви површни људи, растумачи њен загонетни смисао.

3.

Симон није имао баш најбољу спрему за тако нешто: његов оштар поглед нису пратиле такве мисли, његови спори и опрезни покрети нису имали вођство у одлучној намери, његово испупчено чело мање је говорило о складишту изузетних мисли а више о замало избегнутој малоумности, тако да је сав свој иметак у репутацији мудра човека имао само код оних који га никада нису чули да говори, поготову да наглас размишља или даје предлоге скопчане са било каквим обликом дубљег разумевања. Таквих је одиста било мало, али су били добро распоређени, те се Симону мало-помало смешило место у Академији!

4.

Међутим, били бисмо непоштени када бисмо Симона одбацили као сасвим недостојна у пословима где се тражи умна спрема. Он је тако добро знао, на пример, да свему очигледном да прави, очигледан назив. Нажалост, није умео ту и да се заустави, па је уз тачно запажање да се, конкретно у овом случају, ради о маказама настављао тумачењем које с њима, то јест са самим предметом, није имало неке видљиве везе, те је морао своје тумачење још и додатно тумачити и, на крају, сасвим збуњивао онога ко се не би уплашио пловидбе по његовом херменеутичком океану, где су почешће дували унакрсни и противуречни ветрови.

5.

Откуд маказе у довратку? Симонова драга супруга Полексја, Пола, била је изразито несклона шивењу и, поштено говорећи, свим другим облицима ручног рада где су ножице биле неопходан алат. Пола је, да будемо сасвим отворени, била несклона било каквом раду, па је мирне душе у својим честим занесеностима и оправданим душевним одсуствима могла бити поређена, на своју корист разуме се, са свим Мартама овога света чије се време мери кипућим лонцима и другим женским кулуком, а које наводно господаре у загушљивим царствима својих ситних домаћинстава.

6.

Пола је почесто размишљала тако да се одвајала од овог обичног света, толико да се и телесно издизала од мајчице земље те је лебдела, левитирала тек тако у свом малом салону наочиглед свога супруга који се гушио од усхићења држећи за руку своју невесту да сасвим не одлети кроз прозор или кроз камин и оцак да се више никада не врати.

7.

Тренуци Полиног тихог, обичног лебдења Симону беху нарочито драги за дугих зимских ноћи, када се иначе није имало богзна шта паметније радити, те би он, крадомице, кроз наочаре и књигу отворену на неком насумичном месту, мирног и испуњеног срца, гледао на тај чипкани облак голих ногу и распуштене косе, њему тако драг и тако важан.

8.

Овог пута, Симон осим маказа и своје лебдеће супруге прибележи у свом не баш гладном уму и хладноћу, као да је неко малопре проветрио собу, сасвим мало мириса дувана, коњака и необичног топлог, лепљивог мириса који мушки и женски пол остављају за собом после љубавне игре.

9.

Деца су била код Симонових родитеља у посети и на ноћењу. Гости нису примали од Полиног другог, врло тешког порођаја, већ су повремено одлазили у госте чувајући свој дом само за себе. Некадашња скромна Симонова плата нижег чиновника у општини била је довољна и Пола се никада није жалила. Увек је било довољно. Пред крај месеца, када би се Симону појавио апетит за кобасице и пиво, Пола би удесила да и тога има на трпези. Нису оскудевали. Како, ни сами нису знали, а Пола је све објашњавала љубављу и поверењем међу супружницима. И тако, Симон се нео према Академији ношен љубављу своје драге супруге, која је, рекосмо, и сама лебдела.

10.

И, на крају, оне маказе... Нека их тамо, нека лове свој нечастиви улов и тумаче оно што се не да тумачити без штете по саму тему. Није све за причу, нити је на нама да се досећамо шта је у мраку позадине ове лепе сцене. Застанимо и ми за тренутак, одушевљени призором у ком Пола лебди у свом салону као анђеол, док Симон са сузним очима пуним љубави нежно прихвата њену руку, кандило док пуцкета у зеленкастој светлости лампе канелурисаног абажура, а зидни сат, љупким откуцајима здравог пулса њиховог срећног дома, даје смисао пролазности свему на свету тога спокојног касног поподнева, негде између Божића и Богојављења, у неком тихом дому завејаном заборавом давно прошлог времена.